

December in de zomer

Eerste druk, mei 2012
© 2012 Tamara Sturm

Fotografie: Tamara Sturm

ISBN: 978-90-484-2389-7
NUR: 508

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Tamara Sturm

December

in de zomer

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
1. Knoop doorgehakt	9
2. Een verrassing voor David	13
3. Knuffels en Sinterklaastijd	18
4. Laatste weekend	21
5. All around the world	23
6. Hongkong here we come	25
7. Aankomst in Cairns	27
8. Driving on the bright side of the road	32
9. De verrassingen van Port Douglas	35
10. Cape Tribulation; where the rainforest meets the reef	38
11. Een ontmoeting op het Great Barrier Reef	44
12. Palm Cove	47
13. Mission Beach en het bezoek aan Dunk Island	50
14. Op weg naar Townsville	54
15. Van Townsville naar Airlie Beach	58
16. Een heerlijke zeldag	61
17. Vertrek uit Airlie Beach	65
18. Op naar Melbourne	67
19. Kangoeroes en kippen	71
20. Kerst in Melbourne	74
21. Twee dagen Phillip Island	76
22. Druk programma op Phillip Island	78
23. Oud en nieuw en het vuurwerk der natuur	80
24. Op reis met Puffing Billy	83
25. De tocht over de Great Ocean Road	86
26. De dag van vertrek	89
27. Weer thuis	91

Voorwoord

December in de zomer, dat is de titel van mijn boek. Waarom? Omdat het aan deze kant van de aardbol niet gebruikelijk is dat december in de zomer valt en ook niet om in december in zomerkleren te lopen. Aan de andere kant van de wereld, namelijk Australië, is het de normaalste zaak van de wereld! Australië, voor mij een land dat enorm tot de verbeelding spreekt, waar ik veel inspiratie heb opgedaan waaruit dit boek is ontstaan. Het is een reisverhaal geworden met vele hoogtepunten en bijzondere ontmoetingen. Als klein meisje droomde ik al van dit grote continent. En in 1994 ben ik er samen met mijn man voor het eerst naartoe geweest voor een rondreis van twee maanden. Dat smaakte naar meer en om redenen die in het boek beschreven worden hebben we in 2009 Australië nog een keer bezocht. Nu met zijn vieren; mijn man, onze twee kinderen en ik. Zonder mijn kinderen was het een hele andere reis geworden! Dank voor jullie heldere inzichten, grappige opmerkingen, jullie vele vragen en veronderstellingen.

Nu ben ik alleen heel erg benieuwd of de titel voor anderen ook een reden zal zijn om dit boek te pakken en te gaan lezen. De tijd zal het leren. Ik kan alleen maar zeggen dat het met veel liefde en plezier is geschreven. Tijdens de reis kwamen de woorden en zinnen vaak als vanzelf. Nadat we zijn thuisgekomen heb ik aanvullingen aangebracht en hoofdstukken toegevoegd waar ik tijdens de reis geen tijd voor had. En tijdens dit proces heb ik de reis opnieuw beleefd. Voor mij des te meer reden om dit met anderen te delen.

Om privacyredenen zijn de namen van mijn gezin en andere betrokkenen die in het boek voorkomen veranderd. Enige overeenkomsten met personen berust op louter toeval.

Veel leesplezier!

Tamara Sturm

1. *Knoop doorgehakt*

Het was na het bezoek van mijn oom en tante in mei 2008 dat we de knoop hebben doorgehakt. We wilden iets bijzonders gaan doen; ik zou op 1 december alweer veertig jaar worden en in januari 2009 zouden we twaalfenhalf jaar getrouwd zijn. Reden genoeg om bijvoorbeeld een mooie reis te plannen. Maar onze meningen en wensen liepen nogal uiteen. David wilde heel graag naar Amerika om daar een rondreis te maken. Maar na zo'n reis zou het weer heel lang duren voor we naar Australië zouden kunnen. Mijn oom en tante worden natuurlijk wel ouder en wisten niet of en wanneer ze weer in Nederland zouden komen. Elke keer dat oom en tante in Nederland waren en op bezoek kwamen, laaide het verlangen en de heimwee naar Australië bij mij op. Als ze foto's lieten zien had ik er wel doorheen willen kruipen om er weer te zijn. Ik kan het niet ontkennen, ik heb iets met dat land, zo onbereikbaar en ver weg. Het is natuurlijk een luxe-probleem: Amerika of Australië... tja. Om David te overtuigen naar Australië te gaan had ik wel wat steekhoudende argumenten nodig vond ik. Op een avond toen de kinderen in bed lagen stak ik van wal en ik was net bezig met mijn tweede argument toen ik hem hoorde zeggen: 'Ja, laten we het doen.' Ik stopte abrupt en mijn zorgvuldig voorbereide betoog verdween als sneeuw voor de zon.

'Huh... wat zeg je,' stamelde ik. David stond op en liep naar de keuken. Ik volgde hem met mijn ogen, nog steeds niet zeker van wat ik had gehoord. Hij kwam terug met een fles wijn. Uit de kast pakte hij twee glazen en toen hij zich omdraaide en mij zag zitten schoot hij in de lach. Nog steeds zat ik hem met een verbaasd gezicht aan te kijken.

'Het is goed, Tamaar, we gaan naar Australië!'

Hè, lekker dan, heb ik daar de halve nacht voor wakker

gelegen om argumenten te bedenken? Dit ging wel erg makkelijk. Ik keek hem aan en zag een bekende twinkeling in zijn ogen. 'Ooo, jij had die beslissing al genomen,' hoorde ik mezelf zeggen.

'Ja klopt, nu kan het nog; de kinderen zitten op de basisschool, je oom en tante zijn nu nog gezond en fit en we hebben de financiële middelen.' Hij plofte naast me op de bank en hield de fles wijn voor mijn neus. Ik herkende het etiket; mijn Australische lievelingswijn. Deze jongen had zich voorbereid! En terwijl hij de wijn inschonk zei hij: 'Ik weet hoe belangrijk het voor je is om rond te reizen en je familie te zien.'

Terwijl ik hem om zijn hals vloog, zei ik lachend: 'Hé, dat zijn mijn argumenten, hoor!'

De volgende dag heb ik meteen mijn oom gebeld, die toen nog in Nederland was. Hij reageerde opgetogen. 'Jullie zijn meer dan welkom Tamara. Maar beloof me één ding; zorg er wel voor dat je paspoort in orde is.' Daarmee refereerde hij aan ons hachelijke avontuur in 1994 toen we voor de eerste keer naar Australië kwamen.

In oktober 1994 zouden we voor twee maanden naar Australië gaan. David was bezig met de afronding van zijn studie heao en ik werkte al en had zodoende ook al flink gespaard. Na de nodige voorbereidingen vertrokken we dan eindelijk, we vlogen eerst met KLM naar Londen, alleen vertrokken we te laat van Schiphol. In Londen zouden we overstappen op het vliegtuig van Qantas die ons naar Bangkok zou brengen. Doordat we te laat aankwamen, hadden we minder tijd voor de overstap, en wat bleek? Onze stoelen waren al verkocht! Niet getreurd, we hadden tenslotte wel de tickets, dus werden we verwelkomd in de business class en kregen we ons eerste glas champagne! Hartstikke trots waren we, want we hadden ook ieder een kleine televisie. Iets wat toen nog erg

bijzonder was. Vol goede moed gingen we op weg en arriveerden tien uur later in Bangkok. Echter bij het inchecken voor de volgende vlucht naar Bali werd ons verteld dat we niet verder mochten vliegen, want mijn paspoort was nog maar drie maanden geldig. Daar stonden we dan; de reis zou twee maanden duren, dus ruim voldoende redeneerde ik. Maar nee, mij werd verzocht een hotel te nemen in Bangkok en mijn paspoort in orde te maken. David zou verder mogen reizen! Nou moe, dat dachten wij dus niet. Samen uit, samen thuis! Vertwijfeld keken we elkaar aan. Wat nu? David fluisterde: 'Toe, maak stennis, dan laten ze ons wel doorgaan!' Tja... eh stennis... hoe dan? Na een hoop herrie gemaakt te hebben bij de balie en boze blikken van andere medereizigers werden we toch doorgelaten op het vliegtuig dat ons naar Bali zou brengen. Wij blij, want daar zouden we de eerste tien dagen verblijven. Echter tijdens de landing werden we omgeroepen; Miss Sturm en Mister van Weeven moesten als eerste het vliegtuig verlaten. Even voelden we ons vereerd; wauw, we mogen er als eerste uit! Maar al snel werd ons duidelijk dat het helemaal niet zo 'wauw' was. Bij de uitgang van het vliegtuig werden we opgewacht door twee strenge douaniers, die meteen David meenamen. Ik bleef achter en moest maar afwachten. Ik keek eens rond en vond een wachtruimte waar ik ben gaan zitten, het was ochtend en de zon scheen fel door de ramen. Ik voelde me verloren en maakte me alleen maar zorgen, ik had geen idee waar David naartoe was gebracht en ik vroeg me af wat er zou gaan gebeuren. Het was me ook niet duidelijk waarom juist David was meegenomen. Een angstig gevoel maakte zich van mij meester. Door de vermoedheid kon ik alleen maar huilen. Een aardige Australische meneer trok zich mijn lot aan. Hij kwam naast me zitten en met horten en stoten vertelde ik mijn verhaal. Kordaat kreeg ik een zakdoekje aangereikt en met de woorden *'you'll be fine, no worries'* ging de meneer

voor mij op zoek naar David. Dankbaar voor de steun werd ik iets rustiger.

Niet veel later kwam hij terug met een vrouwelijke douanier, zij leidde mij naar een kamer waar David was en met betraande ogen nam ik plaats naast hem aan een bureau. Aan de andere kant zat een man in legerkleding, als een schoolmeester wees hij achter zich op een heus schoolbord waar in keurig schrift in het Engels tien regels stonden geschreven. Regels waar toeristen zich aan dienden te houden op Bali. Een voor een werden de regels behandeld waarbij de man zich volledig tot David richtte, ik was niet in beeld. Het was duidelijk, met hem viel niet te spotten. Uiteindelijk vroeg de man of wij een oplossing hadden, vragend keken we elkaar aan... Eh nee, dat hadden we niet; mijn paspoort was niet lang genoeg geldig en daar kon ik zo gauw niets aan veranderen. 'Nou ja, dan gaan jullie nu direct door naar Melbourne,' was zijn antwoord. Opgelucht dat we niet de gevangenis in hoefden zeiden we haastig bedankt en liepen we het kamertje uit. Het eindigde dat we meteen weer op het vliegtuig werden gezet naar Melbourne. Als troost werden we wederom geüpgraded naar de business class en verwelkomd door de crew met... champagne. Joepie! Mijn familie werd door de medewerkers van Qantas op de hoogte gebracht en zo kwamen we tien dagen eerder dan verwacht in Australië aan. Doodmoe na een reis van ruim dertig uur, maar blij dat dit avontuur goed was afgelopen. Qantas stelde zich schappelijk op; wanneer ik in Melbourne bij de Nederlandse ambassade een nieuw paspoort zou halen, konden wij na onze reis door Australië alsnog, op hun kosten, naar Bali vliegen. En dat hebben we uiteindelijk ook zo geregeld. Het was wel een bijzonder avontuurlijke heenreis. Deze gedachten komen geregeld naar boven nu we bezig zijn met de voorbereidingen voor deze trip met ons vieren.